

În spatele ușilor închise

Traducere din engleză de Lidia Grădinaru

PREZENT

Sticla de șampanie atinge cu zgomot tejgheaua de marmură din bucătărie făcându-mă să tresar. Mă uit la Jack, sperând să nu fi observat cât sunt de agitată. Mă surprinde privindu-l și zâmbește.

— Perfect, spune el încetîșor.

Mă ia de mână și mă duce la musafirii noștri care așteaptă. Când trecem prin hol, văd crinul înflorit adus de Diane și Adam pentru grădina noastră. E de un roz atât de frumos, încât sper ca Jack să-l planteze într-un loc din care am să-l pot vedea de la fereastra dormitorului. Mă gândesc la grădină, mă podidesc lacrimile și le înghit repede. Cum în seara asta sunt atâtea în joc, trebuie să mă concentrez pe momentul prezent.

În camera de zi, un foc arde liniștit în căminul antic. E martie, dar încă e răcoare și lui Jack îi place ca invitații noștri să se simtă cât mai confortabil.

— Casa voastră e cu adevărat extraordinară, Jack, spune cu admiratie Rufus. Nu crezi, Esther?

Nu-i cunosc nici pe Rufus, nici pe Esther. Sunt noi în zonă și în seara asta e prima dată când ne întâlnim, de aceea sunt și mai emoționată. Dar nu-mi permit să-l

Respect dezamăgesc pe Jack, aşa că-mi fixez un zâmbet pe față, rugându-mă ca ei să mă placă. Esther nu-mi întoarce zâmbetul, aşa că bănuiesc că amână evaluarea. Dar nu pot să-o condamn. Sunt sigură că, de când a intrat în cercul nostru de prieteni, acum o lună, i s-a tot spus că Grace Angel, soția eminentului avocat Jack Angel, este un exemplu perfect de femeie care are tot — casa perfectă, soțul perfect, viața perfectă. În locul lui Esther, și eu aş fi circumspectă în privința mea.

Ochii îmi cad pe cutia cu bomboane de ciocolată scumpă pe care tocmai a scos-o din geantă și simt o undă de emoție. Nevoind să îl le dea direct lui Jack, mă îndrept ușurel spre ea, iar ea mi le întinde instinctiv.

— Mulțumesc, arată minunat, spun recunoscătoare, punând cutia pe măsuță ca să-o deschid mai târziu, la cafea.

Esther mă intrigă. E total opusă lui Diane — înaltă, blondă, supărătoare — și nu pot să n-o respect pentru faptul că e prima persoană care pășește în casa noastră și nu o ține întruna cu ce frumoasă este. Jack a insistat să aleagă el casa, spunându-mi că avea să fie darul meu de nuntă, aşa că am văzut-o prima dată când ne-am întors din luna de mire. Deși îmi zise că era perfectă pentru noi, nu mi-am dat seama pe deplin ce voia să spună decât când am văzut-o. Amplasată pe un teren mare în capătul îndepărtat al satului, ea îi oferă lui Jack intimitatea pe care și-o dorește cu încarcături, precum și privilegiul de a fi stăpânul celei mai frumoase case din Spring Eaton. și cel mai bine apărată. Are un sistem complicat de alarmă, cu obloane de otel care protejează ferestrele de la parter. Probabil că pare ciudat că de multe ori obloanele stau închise în timpul zilei, dar, aşa cum spune Jack oricui întreabă, cu o slujbă ca a lui, siguranța este una dintre priorități.

Respect pentru multime de tablouri pe peretii camerei de zi, dar oamenii sunt atrași de obicei de pictura mare și roșie care atârnă deasupra căminului. Diane și Adam, care au văzut-o deja, se duc să mai arunce o privire, iar Rufus li se alătură, în timp ce Esther se aşază pe una dintre canapele din piele crem.

— E uimitoare! spune Rufus, uitându-se fascinat la sutele de pete mici care alcătuiesc mare parte din pictură.

— Se numește *Licurici*, explică Jack, desfăcând sărmă sticlei de șampanie.

— N-am mai văzut aşa ceva.

— Grace a pictat-o, îi spune Diane. Îți vine să crezi?

— Trebuie să vezi și celelalte tablouri ale lui Grace.

Jack scoate dopul din sticlă cu un susur abia auzit.

— Sunt cu adevărat nemaipomenite, adaugă el.

Rufus se uită cu interes prin cameră.

— Sunt aici?

— Nu, sunt altundeva în casă.

— Doar pentru ochii lui Jack, glumește Adam.

— Și ai lui Grace. Nu-i aşa, iubito? spune Jack, zâmbindu-mi. Numai pentru ochii noștri.

— Da, aprob eu, întorcând capul.

Ne alăturăm lui Esther pe canapea și Diane scoate o exclamație de plăcere când Jack toarnă șampania în pahare înalte. Se uită la mine.

— Acum ți-e mai bine? întreabă ea. Grace n-a putut să ia ieri prânzul cu mine fiindcă a fost bolnavă, explică, întorcându-se spre Esther.

— A fost doar o migrenă, protestez eu.

— Din nefericire, Grace e predispusă la migrene, spune Jack, uitându-se compătimitor la mine. Însă nu țin mult, slavă Domnului.

— E a doua oară când m-ai lăsat cu ochii în soare, îmi amintește Diane.

— Îmi pare rău, mă scuz eu.

— Mă rog, măcar de data asta n-ai uitat, mă tachinează ea. Ce-ar fi să ne întâlnim vinerea viitoare ca să compensăm? O să fii liberă, Grace? N-ai nicio programare la dentist de care să-ți amintești în ultima clipă?

— Nu, și nici migrene, sper.

Diane se întoarce spre Esther.

— Vrei să vii cu noi? Va trebui să fie la un restaurant din oraș fiindcă eu lucrez.

— Mulțumesc, mi-ar plăcea, spune Esther și se uită la mine, ca să vadă poate dacă nu mă deranjează că vine și ea și, în timp ce-i întorc zâmbetul, mă simt îngrozitor de vinovată deoarece știu deja că nu mă voi duce.

Cerând tuturor să fie atenți, Jack ține un toast pentru Esther și Rufus, urându-le bun venit în zonă. Ridic paharul și iau o gură de șampanie. Bulele dansează în gura mea și simt brusc un val de fericire, de care încerc să mă agăț. Dar el dispare la fel de repede cum a venit.

Mă uit la Jack care vorbește cu însuflețire cu Rufus. El și cu Adam l-au cunoscut pe Rufus în urmă cu două săptămâni la clubul de golf și l-au invitat la o partidă. Au descoperit că Rufus e un jucător de golf excelent, dar nu într-atât de bun ca să-l învingă pe el, și Jack i-a invitat pe el și pe Esther la noi la cină. Urmărindu-i acum, este evident că Jack caută să-l impresioneze pe Rufus, ceea ce înseamnă că e important ca eu să-o cucereasc pe Esther. Dar n-o să fie ușor; în timp ce Diane pur și simplu mă adoră, Esther pare mai complicată.

Mă scuz, mă duc la bucătărie să aduc tartinele pe care le-am pregătit mai devreme și să fac ultimele retușuri

cinei. Eticheta — Jack e pedant în privința ei — cere să nu lipsesc mult, aşa că bat repede albușurile care așteaptă într-un castron și le adaug în amestecul de sufleu pe care l-am preparat mai devreme.

În timp ce pun cu lingura amestecul în farfurii, mă uit agitată la ceas, apoi pun farfuriile într-o tavă cu apă și o bag în cuptor, reținând ora exactă.

Am un moment de panică la gândul că s-ar putea să nu fiu gata la timp cu toate, dar, amintindu-mi că frica este dușmanul meu, încerc să rămân calmă și mă întorc în camera de zi cu tava cu tartine. Îi servesc pe toți, acceptând complimentele cu amabilitate, pentru că și Jack le-a auzit. Bineînțeles, cu un sărut pe creștetul meu, o aprobă pe Diane care spune că sunt într-adevăr o bucătăreasă nemaipomenită, iar eu scot un oftat de ușurare neauzit.

Hotărâtă să mă pun bine cu Esther, mă aşez lângă ea. Văzând asta, Jack îmi ia tartinele din mâini.

— Meriți să te odihnești, iubito, după cât ai muncit azi, spune el, ținând tava în echilibru pe degetele lui lungi și elegante.

— N-a fost deloc greu, protestez eu, ceea ce e o minciună, iar Jack știe asta, fiindcă el a ales meniul.

Încep să-i pun lui Esther toate întrebările potrivite: dacă s-a obișnuit în zonă, dacă-i pare rău că a plecat din Kent, dacă s-au acomodat cei doi copii ai ei la noua școală. Dintr-un motiv neștiut, faptul că sunt bine informată pare s-o irite, aşa că am grija s-o întreb cum îi cheamă pe fiul și fiica ei, deși știu că se numesc Sebastian și Aisling. Cu toate că știu ce vârste au, șapte și cinci ani, mă prefac că nu știu. Conștientă că Jack îmi ascultă fiecare cuvânt, știu că se va minuna de jocul meu.

— Nu aveți copii, nu-i aşa, spune Esther ca o afirmație, nu o întrebare.

— Nu, nu încă. Ne-am gândit ca mai întâi să ne bucurăm câțiva ani unul de celălalt.

— Păi, de cât timp sunteți căsătoriți?

— De un an, recunosc eu.

— Săptămâna trecută a fost aniversarea lor, intervine Diane.

— Şi încă nu sunt pregătit să-mi împart frumoasa soție cu altcineva, spune Jack, umplându-i iar paharul.

Pe moment absentă, mă uit cum un strop de șampanie ratează paharul și aterizează pe pantalonii lui imaculați.

— Sper că nu te superi că întreb, începe Esther, invinsă de curiozitate, dar vreunul dintre voi a mai fost căsătorit?

Vorbește de parcă ar vrea ca răspunsul să fie afirmativ, ca și cum un fost soț sau o fostă soție nemulțumită care pândește în fundal ar fi fost dovada că nu suntem chiar perfecti.

— Nu, niciunul dintre noi n-a fost, spun eu.

Ea se uită la Jack și sunt sigură că se întreabă cum cineva atât de arătos a reușit să rămână atâtă timp neîmperecheat. Simțindu-i privirea, Jack zâmbește bine dispus.

— Trebuie să recunoșc că la patruzeci de ani începusem să nu mai sper c-am să găsesc vreodată femeia perfectă. Dar cum am văzut-o pe Grace, am știut că ea era cea pe care o aşteptam.

— Ce romantic! oftează Diane, care știe deja cum ne-am cunoscut eu și Jack. Am pierdut socoteala femeilor cu care am încercat să-l cuplez pe Jack, însă niciuna n-a fost bună până când a cunoscut-o pe Grace.

— Dar tu, Grace? întreabă Esther. Şi la tine a fost dragoste la prima vedere?

— Da, spun eu, amintindu-mi momentul. A fost.

Copleșită de amintiri, mă ridic puțin prea repede și capul lui Jack se răsucește spre mine.

— Sufleul, explic eu calmă. Trebuie să fie gata. Vreți să vă așezați la masă?

Zoriți de Diane, care le spune că sufleul nu așteaptă pe nimeni, toti își golesc paharele și se îndreaptă spre masă. Totuși, Esther se oprește pentru a se uita mai bine la *Licurici* și, când Jack i se alătură în loc să-o îndemne să se așeze, oftez ușurată pentru că sufleul nu e nici pe departe gata. Dacă fi fost gata, mai că aș fi plâns de stres din cauza întârzierii, mai ales că el începe să-i explice tehnicele deosebite pe care le-am folosit la tablou.

După cinci minute, când în cele din urmă ei se aşază, sufleul este perfect făcut. În timp ce Diane își exprimă uimirea, Jack îmi zâmbește din celălalt capăt al mesei și le spune tuturor că sunt, într-adevăr, foarte pricepută.

În serile ca aceasta îmi amintesc de ce m-am îndrăgostit de Jack. Fermecător, amuzant și intelligent, știe exact ce să spună și cum să spună. Pentru că Esther și Rufus sunt nou-veniți, are grija ca, în timp ce mâncăm, conversația să se desfășoare în folosul lor. Îi îndeamnă pe Diane și Adam să dezvăluie despre ei informații care le vor fi de ajutor noilor noștri prieteni, precum unde merg la cumpărături și ce sporturi practică. Cu toate că Esther ascultă politicoasă lista activităților lor din timpul liber, numele grădinariilor și bonelor lor, cel mai bun loc de cumpărat pește, știu că eu sunt cea care o interesează. Sunt convinsă că o să revină la faptul că eu și cu Jack am ajuns relativ târziu la căsătorie, sperând să găsească ceva — orice — care să-i spună că mariajul nostru nu e aşa perfect cum pare. Din nefericire pentru ea, o să fie dezamăgită.

Respect pentru Așteaptă până Jack taie fileul de vită Wellington, care este servit cu cartofi gratinați și morcovi ușor glasati cu miere. Alături sunt și bobite de zahăr pe care le-am cufundat în apă clocotită chiar înainte de a scoate fileul din cuptor. Diane se minunează că am reușit să fiu gata cu toate în același timp și recunoaște că ea alege mereu un fel principal precum curry, pe care-l poate pregăti mai devreme și apoi îl poate încălzi în ultima clipă. Aș vrea să-i spun că aş prefera și eu să fac ca ea, că socotelile minuțioase și noptile de insomnie sunt prețul pe care-l plătesc pentru a servi o astfel de cină desăvârșită. Dar alternativa — servirea unei cine mai puțin decât perfecte — nu e o opțiune.

Esther se uită la mine peste masă.

— Așadar, unde v-ați cunoscut tu și Jack?

— În Regent Park, spun. Într-o după-amiază de duminică.

— Povestește-i ce s-a întâmplat, mă îmboldește Diane, îmbujorată de la șampanie.

Sovăi o clipă, pentru că e o poveste pe care am mai spus-o. Dar lui Jack îi place tare mult să mă audă povestind, așa că este în interesul meu să-o repet. Din fericire, Esther îmi vine în ajutor. Confundă pauza pe care o fac cu reticență și mă îndeamnă:

— Te rog, povestește!

— Ei bine, cu riscul de a-i plăcisi pe cei care au mai auzit-o, zic eu, zâmbind a scuză, eram în parc cu sora mea, Millie. Ne ducem des acolo duminica după-amiază, iar în ziua aceea s-a întâmplat să cânte o orchestră. Millie adoră muzica și era atât de încântată, încât să-a ridicat de pe locul ei și a început să danseze în fața estradei. Învățase de curând să valseze și, în timp ce dansa, și-a întins brațele ca și cum ar fi dansat cu cineva.

Mă pomeneșc zâmbind amintirii și-mi doresc cu disperare ca viața să fie în continuare atât de simplă, atât de inocentă.

— Deși oamenii erau în general indulgenți, bucurosi s-o vadă pe Millie distrânđu-se, continui eu, am văzut că unul sau doi erau deranjați și mi-am dat seama că trebuia să fac ceva, poate s-o chem înapoi la locul ei. Dar o parte din mine se împotrivea, pentru că...

— Câți ani are sora ta? mă întrerupe Esther.

— Șaptesprezece.

Mă opresc o clipă, nedorind să înfrunt realitatea.

— Aproape opt-sprezece.

Esther ridică din sprânceană.

— Atunci, cam vrea să atragă atenția.

— Ba nu, nu vrea, doar că...

— Ei bine, trebuie să vrea. Adică, de obicei oamenii nu se apucă să danseze în parc, nu-i aşa?

Se uită triumfătoare de jur împrejurul mesei și, când toți îi evită privirea, mi se face milă de ea.

— Millie are sindromul Down.

Glasul lui Jack sparge tăcerea stânjenitoare care s-a lăsat la masă.

— Asta înseamnă că de multe ori este minunat de spontană, continuă el.

Fața lui Esther este inundată de perplexitate și sunt supărata că oamenii care i-au povestit totul despre mine n-au pomenit nimic despre Millie.

— Oricum, înainte să mă hotărăsc ce am de făcut, spun eu, venind în ajutorul ei, acest domn desăvârșit s-a ridicat de pe locul lui, s-a dus la Millie, s-a înclinat și i-a întins mâna. Ei bine, Millie a fost încântată și, când au început să danseze, toată lumea a început să aplaude și

Respect
apoi și alte cupluri s-au ridicat și au început să danseze. A fost un moment foarte, foarte special. Și, bineînțeles, pentru asta m-am îndrăgostit imediat de Jack.

— Ce nu știa Grace la acea vreme era că în săptămâna dinainte le văzusem în parc pe ea și pe Millie și mă-ndrăgostisem pe loc de ea. Era atât de atentă cu Millie, atât de altruistă! Nu mai văzusem la nimeni acel gen de devotament și eram hotărât să o cunosc.

— Iar ce nu știa Jack la acea vreme, am spus la rândul meu, era că-l observasem în săptămâna precedentă, dar nici nu mă gândisem că l-ar interesa cineva ca mine.

Mă amuză când toată lumea dă din cap în sens de aprobare. Cu toate că arăt bine, înfățișarea de vedetă de film a lui Jack înseamnă că oamenii mă consideră norocoasă pentru că a dorit să se însoare cu mine. Dar nu asta voi am să spun.

— Grace nu mai are alți frați și surori, așa că s-a gândit că faptul că, într-o zi, Millie va deveni responsabilitatea ei o să mă descurajeze, explică Jack.

Apoi clatină din cap.

— Dimpotrivă, știind că Grace ar face totul pentru Millie, mi-am dat seama că ea este femeia pe care am căutat-o toată viață. În munca mea, rasa umană ajunge ușor să te demoralizeze.

— Am văzut ieri în ziar că meriți felicitări, spune Rufus, ridicând paharul în direcția lui Jack.

— Da, bine lucrat, intră-n vorbă Adam, care e avocat la aceeași firmă cu Jack. Încă o condamnare la activ.

— A fost un caz destul de simplu, spune cu modestie Jack. Deși a fost ceva mai greu să dovedesc că clienta mea nu și-a provocat singură rănilor, dat fiind că avea o predilecție spre automobilare.

— Dar, în general vorbind, cazurile de molestare nu sunt de obicei ușor de dovedit? întreabă Rufus, în timp ce Diane îi spune lui Esther, în caz că nu știe deja, că Jack apără victimele — mai precis, nevestele bătute. Nu vreau să minimalizez treaba minunată pe care o faci, dar nu există adesea probe fizice sau martori?

— Punctul forte al lui Jack este că le face pe victime să aibă suficientă încredere în el și să-i povestească ce s-a întâmplat, explică Diane, pe care o bănuiesc a fi puțin îndrăgostită de Jack. Multe femei nu au la cine să apeleze și sunt speriate că nu vor fi crezute.

— Și el are grija ca făptașii să fie închiși pentru multă vreme, adaugă Adam.

— N-am decât dispreț pentru bărbații care sunt violenți cu soțile lor, spune ferm Jack. Merită tot ce primesc.

— Beau pentru asta.

Rufus ridică iar paharul.

— N-ai pierdut încă niciun proces, nu-i aşa, Jack? spune Diane.

— Nu, și nici nu intenționez.

— Un sir de succese neîntrerupt — asta e ceva, spune gânditor și impresionat Rufus.

Esther se uită la mine.

— Sora ta — Millie — e mult mai Tânără decât tine, spune ea, revenind la conversația de mai înainte.

— Da, între noi sunt șaptesprezece ani. Millie s-a născut când mama avea patruzeci și șase de ani. La început, nici nu i-a dat prin cap că e însărcinată, aşa că a avut un soc când a aflat c-o să fie iar mamă.

— Millie locuiește cu părinții voștri?

— Nu, e la o școală minunată din North London. Dar în aprilie împlinește optsprezece ani, aşa că la vară va

Respecteazăți un moment de静默.

trebuie să părăsească școala. Păcat, fiindcă îi place tare mult acolo.

— Și unde o să se ducă? La părinții voștri?

— Nu.

Fac o scurtă pauză, fiindcă știu că o va șoca ce urmează să spun.

— Ei trăiesc în Noua Zeelandă.

Se uită la mine ca picată din lună.

— Noua Zeelandă?

— Da. S-au retras acolo anul trecut, chiar după nunta noastră.

— Înțeleg, spune ea.

Dar știu că nu înțelege.

— Millie va sta la noi, explică Jack și-mi zâmbește. Știam că asta avea să fie o condiție ca Grace să accepte să se mărite cu mine și am fost de acord cu cea mai mare bucurie.

— Ești foarte generos, spune Esther.

— Deloc. Sunt încântat că Millie va locui aici. Asta va mai adăuga o dimensiune vieții noastre, nu-i aşa, iubito?

Ridic paharul și iau o gură de vin ca să nu trebuiască să răspund.

— Este evident că te înțelegi bine cu ea, spune Esther.

— Ei bine, sper că ține și ea la mine cât țin eu la ea — deși i-a fost greu odată ce eu și Grace ne-am căsătorit.

— De ce?

— Cred că realitatea căsătoriei noastre a fost un soc pentru ea, și spun eu. Ea l-a adorat pe Jack de la început, dar, când ne-am întors din luna de miere și și-a dat seama că el o să fie tot timpul cu mine, a devenit geloasă. Acum e bine. Jack e din nou favoritul ei.

— Slavă Domnului că, în locul meu, acum îl antipatiizează pe George Clooney, râde Jack.

— George Clooney?

— Da.

Dau din cap, bucuroasă că Jack a adus asta în discuție.

— Simteam că are ceva special.

— Nu simțim toate astea? murmură Diane.

— ...și Millie era aşa de geloasă încât, într-un an, când niște prieteni mi-au dăruit de Crăciun un calendar cu George Clooney, ea a mărgălit pe el „Nu-mi place George Clooney”, doar că a scris cum se aude — J-O-R-J K-O-O-N-I — „L” îl cam dă de furcă, explic eu. A fost foarte nostrim.

Toată lumea râde.

— Iar acum nu prididește să spună tuturor că pe mine mă place, dar pe el nu-l place. A devenit o mantra — „De tine îmi place, Jack, dar de George Clooney nu-mi place”.

Jack zâmbește.

— Trebuie să recunoșc că mă simt foarte flatat că sunt menționat în aceeași frază cu el.

Esther se uită la el.

— Știi, chiar semăn un pic.

— Doar că Jack e mult mai arătos, spune Adam cu un zâmbet larg. Nici nu știi ce ușurați am fost toți când s-a însurat cu Grace. Asta a făcut ca femeile de la birou să nu mai aibă fantezii cu el — dar și unii dintre bărbați, adaugă râzând.

Jack oftează bine dispus.

— Termină, Adam.

— Tu nu lucrezi, nu-i aşa? mă întreabă Esther.

Detectez în glasul ei disprețul abia voalat pe care femeile care muntesc îl au față de cele ce nu lucrează și mă simt obligată să mă apăr.

— Am lucrat, dar am renunțat la slujbă chiar înainte de a mă căsători cu Jack.

Respect pentru

— Serios? se întrunită Esther. De ce?

— Ea n-a vrut să renunțe, intervine Jack. Dar avea o slujbă foarte solicitantă și eu nu voiam să vin acasă epuizat și să găsesc pe Grace la fel de surmenată ca mine. Poate am fost egoist cerându-i să renunțe la slujbă, dar îmi doream să pot să ajung acasă și să stau liniștit. Ea călătorea foarte mult, și nu-mi mai plăcea să găsesc casa pustie, cum deja o făcusem mulți ani.

— Ce slujbă ai avut? întrebă Esther, fixându-mă cu ochii ei albaștri spălăciți.

— Eram achizitor pentru Harrods.

Licărul din privirea ei îmi spune că este impresionată. Faptul că nu-mi cere să dezvolt îmi spune că încă nu are de gând să-o arate.

— Călătorea în toată lumea la clasa întâi, spune Diane cu respirația tăiată.

— Nu în toată lumea, o corectez. Doar în America de Sud. Achiziționam fructe, în principal din Chile și Argentina, adaug eu.

Rufus se uită cu admirare la mine.

— Trebuie să fi fost interesant.

— A fost, dau eu din cap. Mi-a plăcut totul la nebunie.

— Atunci, probabil îți lipsește.

Încă o afirmație din partea lui Esther.

— Nu, nu chiar, mint eu. Am o multime de lucruri de care să mă ocup aici.

— Și în curând va trebui să ai grija de Millie.

— Millie este foarte independentă și, oricum, va lucra majoritatea timpului la Meadow Gate.

— Centrul horticul?

— Da. Adoră plantele și florile, aşa că a avut mare noroc că i s-a oferit slujba perfectă.

Respect pentru monologul

— Și ce-ai să faci toată ziua?

— Cam ce fac și acum — am să gătesc, am să fac curătenie, am să grădinăresc, când îmi permite vremea.

— Data viitoare va trebui să vîi duminica la prânz ca să vezi grădina, spune Jack. Grace are talent la grădinărit.

— Doamne! spune încetîșor Esther. Atâtea talente! Mă bucur mult că mi s-a oferit un post la St. Polycarp. Eu mă plăcuseam stând acasă toată ziua.

— Când începi?

— Luna viitoare. Înlocuiesc o învățătoare care intră în concediu de maternitate.

Mă întorc spre Rufus.

— Jack mi-a spus că aveți o grădină uriașă, îi șoptesc eu și, în timp ce-i mai servesc cu file Wellington, pe care l-am ținut la cald împreună cu legumele, conversația de la masă se învârte în jurul amenajării grădinilor.

În timp ce toată lumea râde și discută, mă pomenesc uitându-mă visătoare la celealte femei și întrebându-mă cum e să fii ca Esther sau Diane, să nu trebuiască să ai grija de cineva ca Millie. Mă simt imediat vinovată, pentru c-o iubesc pe Millie mai mult decât viața și n-aș da-o pe lumea toată. Gândul la ea îmi întărește hotărârea și mă ridic.

— E gata toată lumea pentru desert? întreb.

Eu și cu Jack strângem farfurile și tacâmurile mur-dare și el mă urmează în bucătărie, unde aşez farfurile în chiuvetă ca să le spăl mai târziu, în timp ce el pune cuțitul de tăiat carne la locul lui. Desertul pe care l-am preparat este o operă de artă — un cuib de bezea perfect, înalt de opt centimetri, umplut cu frișcă Devon. Iau fructele pe care le-am pregătit mai devreme și aşez cu grija pe frișcă felii de mango, ananas, papaya și kiwi, apoi adaug căpșuni, zmeură și coacăze negre.